

APRENDRE A SALVAR VIDES TAMBÉ S'ENSENYA

La jornada escolar va començar com tantes altres, amb el timbre marcant l'inici de les classes i els passadissos omplint-se a poc a poc d'alumnes. Vaig arribar a l'institut sense pensar que eixe dia seria diferent, encara que ja es comentava entre nosaltres que tindriem una activitat especial, una proposta del nostre professor d'Educació Física feta per primera vegada en el centre i que va resultar tindre un gran èxit. Es tractava d'una jornada de primers auxilis dirigida als estudiants de tot l'institut, una proposta que despertava curiositat, però també una certa inquietud, ja que no sabíem exactament què ens esperava.

A mitjan matí ens dirigírem al gimnàs de l'institut, un espai ampli que havia sigut preparat per a l'ocasió. En entrar, el primer que va cridar la meua atenció va ser l'organització del lloc: dispositius preparats per a salvar vides i diversos maniquins col·locats en el sòl. Tot estava disposat amb cura, com si l'espai s'haguera transformat per a ensenyar-nos alguna cosa important. Els instructors ens van donar la benvinguda i, des del primer moment, ens van fer entendre que els primers auxilis no són un simple contingut escolar, sinó una responsabilitat que pot presentar-se en qualsevol moment de la vida.

Van començar explicant-nos diferents situacions d'emergència i la manera correcta d'actuar en cada una. Parlaven amb claredat i calma, però les seues paraules tenien pes. Ens van ensenyar com reaccionar davant una persona inconscient i com actuar mentres arriba ajuda especialitzada. El silenci es va apoderar del grup, tots escoltàvem atents, conscients que allò no era una lliçó més. Cada explicació semblava un advertiment i, al mateix temps, una oportunitat per a aprendre a ajudar.

Quan va arribar el moment de practicar, vaig sentir nervis. Em vaig col·locar enfront d'un dels maniquins i vaig seguir les indicacions pas a pas. Les meues mans es movien amb cura, com si temeren equivocar-se. En eixe instant vaig comprendre que no estava fingint una situació, sinó preparant-me per a una possible realitat. Al meu voltant, els meus companys mostraven la mateixa serietat. Ja no hi havia riures ni distraccions, només concentració i respecte pel que estàvem aprenent.

El temps va transcórrer entre pràctiques, correccions i noves explicacions. A estones semblava avançar ràpid, en altres moments es detenia, cosa que ens obligava a pensar cada moviment. El gimnàs, que normalment associem amb esport i soroll, s'havia convertit en un lloc de reflexió i aprenentatge. Allí vaig entendre que saber actuar en una emergència pot marcar una diferència decisiva i que, en eixos moments, no hi ha espai per a la por ni el dubte.

En finalitzar l'activitat, tornàrem a les aules. Em sentia distinta, com si haguera après alguna cosa més que una sèrie de tècniques. Vaig comprendre que els primers auxilis no sols impliquen coneixements, sinó també compromís, solidaritat i valentia. Aquella jornada em va deixar una ensenyança profunda: tots podem ser ajuda per a algú més si estem preparats. En eixir de l'institut, vaig pensar en tot l'après i en l'important que és no romandre indiferent davant la necessitat de l'altre. Eixa activitat no va ser només una experiència escolar, sinó una lliçó per a la vida. Des d'aleshores, sé que porte amb mi un aprenentatge que va més enllà dels llibres i que, arribat el moment, pot convertir-se en la diferència que algú puga necessitar.

